

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2Dnia 27 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

2.1 Protokolant p.o. stażysty Mariola Urbanowicz

3przy udziale: Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Stare Miasto w Poznaniu Agnieszki Kanarkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2020r.

sprawy **K. B. (B.)**

oskarżonego o czyn z art. 226 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto i W. w P.

z dnia 23 marca 2020r. sygn. akt III K 66/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 516,60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym
3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 535/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z dnia 23 marca 2020 r., sygn. akt III K 66/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Powyższy zarzut okazał się bezzasadny. Istotnie, na rozprawie w dniu 23 maja 2019 r., podczas której przesłuchany został A. C. (k. 89) Sąd nie odczytał temu świadkowi jego wcześniejszych zeznań, jednakże przedstawił świadkowi notatkę sporządzoną przez niego osobiście z przebiegu interwencji z dnia 21 września 2018 r. (k. 1), natomiast świadek treść notatki podtrzymał. Jak natomiast sam obrońca w już toku rozprawy w dniu 23 maja 2019 r. zauważył, zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa jest powieleniem notatki. Nie doszło zatem zdaniem Sądu Okręgowego do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 391§ 1 k.p.k. poprzez nieodczytanie świadkowi jego wcześniejszych zeznań, czy w jakikolwiek inny sposób. Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, że w ww. okolicznościach nie było niezbędnym odczytywanie wcześniejszych zeznań świadka. Na marginesie Sąd Okręgowy podkreśla, że nie doszło także w omawianej sytuacji do naruszenia art. 174 k.p.k. Naturalnym jest natomiast to, że w miarę upływu czasu świadek mógł zapomnieć szczegóły przedmiotowego zajścia, niemniej jednak świadek zapamiętał, iż oskarżony nazwał wówczas pokrzywdzonego „sługą państwa”. Sąd Odwoławczy akceptuje w pełni ocenę zeznań świadka A. C. dokonaną przez Sąd Rejonowy i do niej odsyła.</p>	

Wniosek		
Uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
2	<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny dowodów polegającej na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - daniu wiary zeznaniom pokrzywdzonego złożonym w postępowaniu przygotowawczym w zakresie jego znieważenia, pomimo, że w postępowaniu sądowym pokrzywdzony wskazywał, że nie pamięta interwencji z udziałem oskarżonego, nie przypomina sobie tej osoby, a także niestety nie pamięta tej sytuacji, pomimo, że słyszał wyjaśnienia oskarżonego; - oparciu się na treści zeznań A. C. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, pomimo, że w postępowaniu sądowym nie odczytano ich świadkowi, a w zakresie słów kierowanych przez oskarżonego do funkcjonariusza Policji nie było one spójne i jednoznaczne; 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

- przyjęciu przez Sąd, że osoby wobec których skierowana została interwencja zachowywały się agresywnie i wulgarnie i daniu w tym zakresie wiary zeznaniom świadków G. D., M. J., D. G., podczas gdy z zeznań pozostałych świadków A. K. (2), P. W., M. L. i M. C., którym Sąd bezpodstawnie zdaniem obrońcy odmówił wiary wynika, że policjanci sami zachowywali się w sposób nieprawidłowy, a nawet kierowali wulgaryzmy słowne podczas i o przeprowadzonej interwencji;

- odmowie wiary wyjaśnieniem oskarżonego w zakresie, w jakim wskazywał on, że nie zachowywał się agresywnie i wulgarnie względem interweniujących funkcjonariuszy Policji, a w konsekwencji nie dopuścił się znieważenia st. sierż. M. K., ograniczając się jedynie do nazwania go „sługą państwa”, jak również w zakresie twierdzeń oskarżonego, że interweniujący funkcjonariusze policji zachowywali się w stosunku do niego i towarzyszących mu mężczyzn w sposób agresywny i wulgarny oraz w zakresie, w jakim wskazywał że nie kierował on swych wypowiedzi do konkretnej osoby, podczas gdy:

a) świadek M. C. wyraźnie wskazywał, że widział jak policja kogoś szarpie i powala na ziemię (tą osobą był oskarżony),

b) świadek M. L. wskazywał na dość brutalne potraktowanie przez policję, podnosząc również, że oskarżony przy nim w żadnym wypadku nie odzywał się wulgarnie do policjantów, ale za to policjanci stosowali przekleństwa i wulgaryzmy,

c) świadek A. K. (3) również wskazywał na nieadekwatne

zachowanie policjantów, podnosząc, że „zaczęli nas szarpać, rzucali nas na ścianę i zaczęli spisywać”, a także że „Policjanci jako przerywnik cały czas stosowali przekleństwa a wydaje mi się, że do K. też konkretnie przeklinali, żeby go przestraszyć”,

d) świadek P. W. potwierdził agresywne zachowanie funkcjonariuszy wskazując, że „szczególnie zaczęli się czepiać właśnie kolegi- policjanci przeklinali. Padło słowo za słowem, np. z naszej strony weź go nie szarp. O. wzięci za ciuchy , zakuli w kajdanki, zabrali do radiowozu. Policjanci mówili, że takie cwaniaczki jesteście kurwa itp. Oskarżony nic nie mówi, tylko w obronie własnej „nie szarp mnie”. Nie słyszałem, aby oskarżony w stosunku do policjantów mówił wulgarnie lub by ich znieważał, nic takiego nie słyszałem”;

- niedaniu wiary zeznaniom świadków M. L., A. K. (2), P. W., M. C. w zakresie nieodpowiedniego, nieadekwatnego do sytuacji zachowania policjantów, kierowania przez funkcjonariuszy przekleństw, braku znieważenia przez oskarżonego funkcjonariusza Policji, podczas gdy zeznania świadków były wzajemnie spójne, korespondowały ze sobą i potwierdzały przebieg zdarzenia w sposób spójny z oskarżonym.

Obrońca oskarżonego kwestionował nadto opis czynu przypisanemu oskarżonemu w wyroku („używając słów powszechnie uznanych za obelżywe ”, zarzucając Sądowi I instancji, że z uzasadnienia wyroku, w tym ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, jakoby oskarżony miał użyć tylko jednego

	obraźliwego słowa i za to został skazany.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Przed przystąpieniem do analizy wyszczególnionych powyżej zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie co do faktu popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) oraz z poszanowaniem art. 4 k.p.k. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.</p> <p>Należy w tym miejscu podkreślić, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy” (wyrok</p>	

Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., II K 180/17, Legalis nr 1668825). Apelacja, w której podniesiono zarzut dowolnej oceny dowodów, powinna przedstawiać argumenty uzasadniające tezę, że sposób rozumowania sądu pierwszej instancji jest niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny, ewentualnie niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, tym samym wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art.7 k.p.k.

Zaznaczenia jeszcze wymaga, że jeśli Sąd Odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100, postanowienia SN: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853, z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Podstawę wyroku Sądu Rejonowego stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wbrew przekonaniu obrońcy Sąd Rejonowy dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez przekraczania swobodnej oceny dowodów oraz jakichkolwiek przepisów procedury. Przekonanie bowiem o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ocenę zeznań pokrzywdzonego M. K. dokonaną przez Sąd I instancji. Jeśli chodzi o okoliczności podnoszone przez obrońcę, a dotyczące tego, że w zeznaniach złożonych w postępowaniu sądowym pokrzywdzony wskazywał, że nie pamięta interwencji z udziałem oskarżonego, to kwestię tę Sąd Rejonowy drobiazgowo przeanalizował i ocenił, co znalazło wyraz w treści uzasadnienia (k. 194). Sąd Odwoławczy ocenę akceptuje i do niej odsyła bez zbędnego powielania jej w tym miejscu.

Jeśli chodzi o zarzut dotyczący błędnej oceny zeznań świadka A. C. dokonanej przez Sąd Rejonowy to był on niezasadny, zaś Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się już doń powyżej.

Również prawidłowa zdaniem Sądu II instancji, a wbrew przekonaniu obrońcy, okazała się ocena zeznań świadków G. D., M. J., D. G. dokonana przez Sąd meriti w kontekście innych dowodów. Osoby te, jak wskazał Sąd Rejonowy potwierdziły przebieg interwencji przeprowadzonej w dniu 21 września 2018 r. względem mężczyzn spożywających alkohol. Istotnie, jak zauważył Sąd I instancji, chociaż funkcjonariusze ci nie byli bezpośrednimi świadkami znieważenia pokrzywdzonego, to w swoich zeznaniach zaznaczyli, że legitymowane osoby, w tym także oskarżony, zachowywały się agresywnie i wulgarnie, a nadto nie chciały stosować się do wydawanych im poleceń. Sąd II instancji podziela ocenę Sądu Rejonowego, że powyższa okoliczność pośrednio potwierdza prawdziwość postawionego K. B. zarzutu. W ocenie Sądu

Okręgowego brak jest podstaw do podważania wiarygodności zeznań ww. świadków z jakiegokolwiek przyczyny.

Zdaniem Sądu Okręgowego przekonująca i zasługująca na uwzględnienie okazała się również ocena zeznań świadków M. L., A. K. (2), P. W., M. C. dokonana przez Sąd Rejonowy. Świadców M. L., A. K. (2), P. W. zeznali, że w dacie zdarzenia spożywali wspólnie z oskarżonym alkohol, w wyniku czego została w stosunku do nich przeprowadzona interwencja, po której K. B. i M. L. zostali zatrzymani. Relacja świadków w powyższym zakresie, jak słusznie ocenił Sąd Rejonowy korespondowała z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, dlatego też trafnie została opatrzona przymiotem wiarygodności. Jeśli natomiast chodzi o wyrwane z kontekstu wypowiedzi ww. świadków, które przytacza obrońca w wywiedzionym środku zaskarżenia, mające wskazywać, że funkcjonariusze policji byli wobec ww. świadków w czasie interwencji agresywni, wulgarni, czy też zaatakowali ich bez powodu, zaś oskarżony zachowywał się w czasie interwencji spokojnie i kulturalnie, nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Odwoławczy w całości podziela interpretację zeznań ww. osób dokonaną przez Sąd I instancji, który trafnie przyjął, że zeznania ww. świadków zostały celowo przygotowane na potrzeby niniejszego procesu celem wpłynięcia na sytuację procesową oskarżonego. Z kolei jeśli chodzi o zeznania świadka M. C., to słusznie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że świadek ten jedynie z boku obserwował sytuację, idąc do sklepu, więc nie miał informacji

mogących stanowić podstawę do merytorycznej oceny zasadności postawionemu oskarżonemu zarzutu.

Odnosząc natomiast do wyjaśnień oskarżonego, to wyłącznie w sferze intencji oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest wskazuje, że nie dopuścił się znieważenia st. sierżanta M. K., ograniczając się jedynie do nazwania go „sługą państwa na komisariacie przy ul (...)", gdyż w sferze faktów ustalenia Sądu, które opierają się na dokumentach oraz wiarygodnych zeznaniach świadków nie pozostawiają żadnych wątpliwości. Świadców przesłuchani w toku postępowania, których zeznania zostały szczegółowo omówione i ocenione przez Sąd Rejonowy podali szereg zaobserwowanych przez siebie zdarzeń, które stworzyły stan faktyczny wskazujący na sprawstwo oskarżonego. Brak jest zatem powodów by podważać w jakimkolwiek stopniu ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd Rejonowy. Nie były w stanie zmieść tej oceny także interpretacja zeznań świadków

M. L., A. K. (2), P. W., M. C. przedstawiona przez skarżącego z powodów opisanych powyżej.

Sąd Odwoławczy nie dopatrył się również żadnych nieprawidłowości w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku, jak również jego uzasadnieniu.

Wniosek

Uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

zasadny

	# częściowo zasadny	
	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutów.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Z uwagi na fakt skierowania apelacji przeciwko całemu wyrokowi Sąd Okręgowy zobligowany był do zbadania kwestii orzeczenia o karze.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Po pierwsze wyjaśnienia tym kontekście wymaga, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 października 2007 r, sygn. Akt SNO 75/07).</p> <p>O „rażącej niewspółmierności kary” w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę, uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, kiedy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową, wynikającą z reguł zawartych w art. 53 § 1 k.k., zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary.</p>	

Należy podkreślić, iż niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należycie całego bezprawia popełnionych czynów i nie spełnia celów kary. Należy mieć na uwadze, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczą, że kara wymierzona jawi się jako kara rażąco niewspółmierna, a więc nie dająca się zaakceptować.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczoną wobec oskarżonego K. B. karę 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowi ona sankcję sprawiedliwą, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu ww. sankcję nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także poszczególne okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonego, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie sankcje te mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podsumowując, orzeczona kara nie może być uznana za niewspółmiernie surową i to w dodatku w stopniu rażącym.

Prawidłowe i zgodne z prawem było również orzeczenie zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

0.11.

Przedmiot utrzymania w mocy

0.1 Całość rozstrzygnięcia.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

3

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za drugą instancję, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe, a ponadto za taką decyzją przemawiają względy słusznościowe

7. PODPIS

Ewa Taberska